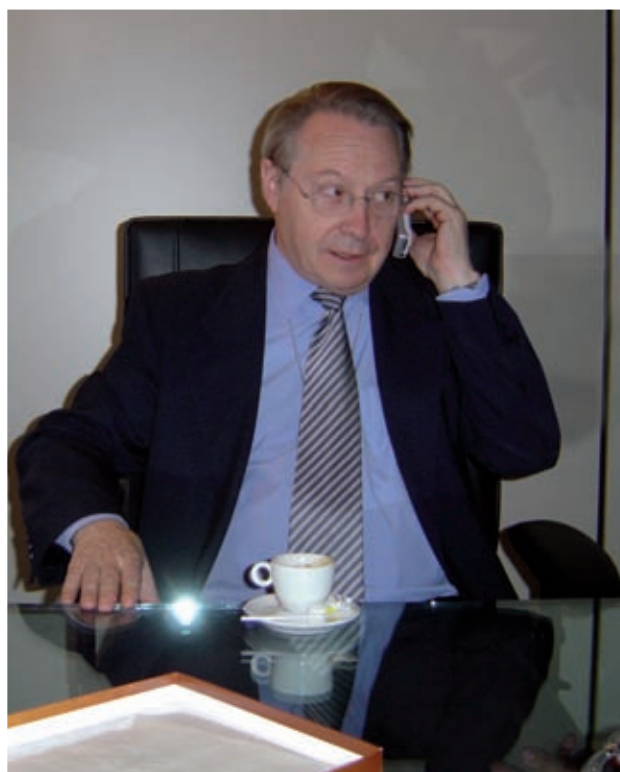

Creient en Europa: Lluís Maria de Puig

Lluís Maria de Puig (1945-2012) ha estat el gironí que ha ocupat el càrrec polític internacional de més alt rang

El 12 de desembre del 2012 va morir Lluís Maria de Puig, —exparlamentari del PSC a Madrid i professor universitari d'història contemporània—, una figura clau en la història de la política gironina, del socialisme català, de la transició espanyola i de la construcció europea.

>> *Lluís Maria de Puig i Olivé (Bàscara, 29 de juliol de 1945 - Girona, 12 de desembre de 2012).*

SALVADOR GARCIA-ARBÓS > TEXT I FOTOS

Lluís Maria de Puig va néixer a Bàscara el 29 de juliol del 1945 i va ser diputat pel PSC per la demarcació de Girona entre el 1979 i el 2004, i senador des del 2004 fins al febrer del 2011, quan va renunciar al càrrec. És un dels diputats del Congrés als quals va tocar viure l'històric intent de cop d'estat liderat pel coronel Antonio Tejero, el 23-F del 1981. Aquella nit, un guàrdia civil li va arrencar el full d'una llibre de poesia de Rafael Masó, on anotava les seves vivències a mena de dietari: la vocació d'historiador (de testimoni) portada fins a l'extrem. Trenta anys després l'hi va tornar.

Militant històric del socialisme català des dels temps de Convergència Socialista de Catalunya, va ser un dels fundadors del PSC. També va ser primer secretari i president dels socialistes gironins. Havia presidit el consell nacional del PSC i durant quinze anys va ser membre de l'executiva del partit. Per arrodonir el seu brillant currículum polític, De Puig va assolir la presidència de la Unió Europea Occidental (UEO), la del Grup Socialista al Consell d'Eu-

El seu va ser un cas excepcional en la continuïtat parlamentària estatal (Congrés i Senat), només superat per Alfonso Guerra quant a la permanència

>> *Lluís Maria de Puig. Visita al Consell d'Europa-Estrasburg. Sessió del gener del 2005.*

ropa i la de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa. Després el van fer president honorari de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa.

El seu va ser un cas excepcional en la continuïtat parlamentària estatal (Congrés i Senat), només superat per Alfonso Guerra quant a la permanència. En una entrevista publicada a *El Punt* el 19 de setembre del 2010, atribuïa la seva dilatada carrera política justament a la dedicació europea.

A més d'examinar la seva llarga trajectòria política, en aquella entrevista va revelar que va rebre una oferta per presentar-se a l'alcaldia de Girona, quatre o cinc anys abans que Joaquim Nadal plegués. Va declinar-ho per unes expectatives europees que l'obligaven a ser diputat o senador si volia continuar la seva ascensió, aquella carrera que el va portar a presidir dues institucions internacionals.

Professor d'història contemporània

Abans de dedicar-se plenament a la política, va ser professor d'història contemporània a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB), i a la seu del Col·legi Universitari de Girona quan encara la Universitat de Girona no existia. Tan-

A més d'examinar la seva llarga trajectòria política, en aquella entrevista —al diari *El Punt*— va revelar que va rebre una oferta per presentar-se a l'alcaldia de Girona, quatre o cinc anys abans que Joaquim Nadal plegués

mateix, la política no el va allunyar de la recerca històrica i de les publicacions científiques relacionades amb la seva especialitat. A banda del material inèdit, va deixar publicats 150 articles acadèmics i 18 llibres, dels quals 14 són d'història. Hi destaquen els temes napoleònics i les biografies de Carles Rahola i del president Josep Tarradellas, amb qui va arribar a tenir relació a París. A la capital francesa hi havia el seu germà Jaume, que era secretari del president Tarradellas. A París va completar la seva formació com a historiador a la Sorbona, al costat de Pierre Vilar, amb qui va fer el postgrau. I també va estar vinculat a les Edicions Catalanes de París. Tot plegat li va permetre adquirir una gran agilitat idiomàtica, l'eina principal per a la política internacional: «Sóc francòfon, penso en francès; en anglès m'he de pensar les paraules. En anglès, l'única dificultat és entendre els anglesos».

Tothom s'havia preguntat d'on treia el temps per dedicar-se a la recerca històrica rigorosa sense abandonar les responsabilitats polítiques. També explicava en aquella entrevista els seus secrets d'hiperactiu organitzat: «Vacances, caps de setmana, avions, aeroports i hotels, en hores mortes. Sistemàticament, m'he endut un petit text històric i l'he transcrit. Tot allò mecànic —lectura, notes, traduccions...— ho faig mentre viatjo. L'ordinador ha estat un gran avenç... No et pensis que no ho he aprofitat per visitar ciutats». I, a més, mai no li faltava temps per conversar, per a les llargues sobretaulles, per a les converses, les xerrades, les conferències. A més de tot plegat, De Puig, que havia estat company de partit d'Ernest Lluch des dels inicis del PSC —en el socialisme català i gironí—, va ser un dels impulsors de la Fundació Ernest Lluch i inspirador dels seus objectius. N'era president des de la primavera de 2012.

En la seva enorme hiperactivitat, tampoc no amagava cansament: «Tinc un horitzó bastant ple de coses que no podré realitzar. Hauré de triar. Hi ha un cansament físic. El ritme dels quaranta no és el mateix que el dels setanta». De fet, poc després de la seva retirada de la política representativa, va ser intervingut per implantar-li un marcapassos.

Com a polític compromès amb el seu temps i el seu país, assegurava que mai no es retiraria de la política, perquè és vocacional; tampoc no volia retirar-se: «mentre pugui treballaré: en el món acadèmic o en la política. Si a partir d'un cert moment em dedico més a mi, intensificaré la recerca històrica, tot combinant-ho amb l'acció política i els organismes de caràcter polític. He de pensar que no tota la vida tindrè la salut d'ara... Jo ja he passat l'edat de jubilació».

El Partit dels Socialistes

Sempre vinculat al partit dels socialistes, era profundament federalista, moderat en públic i vehement en privat: «Cal que els socialistes expliquem bé que som federalistes: la màxima sobirania del poble de Catalunya en un marc federal, tant a Espanya com a Europa». No obstant això, no renunciava al dret de Catalunya a l'autodeterminació, ja

>> *Lluís Maria de Puig.*

que reconeixia que el PSOE ha governat molts anys i que el PSC en fa pla més que predica un federalisme que no ha pas tingut cap èxit a les Espanyes: «L'Estat propi és qüestió de temps, però exclou dues coses. Primera: la baralla i la confrontació amb la resta d'Espanya. S'ha d'arribar a acords com a Txèquia i Eslovàquia. El trencament faria impossible la independència; si féssim un enfrontament amb Espanya, no ens

en sortiríem. S'ha de fer pacíficament i democràticament. Si, un dia, el 60 o el 70 per cent dels catalans volen la independència, la tindran, i jo treballaré perquè sigui així. Però avui estem lluny d'aquesta realitat. I segona: s'ha de fer de comú acord. Si no, riu-te'n del boicot al cava. Si es fa, ha de ser d'acord amb Espanya. La independència ha de ser perquè els catalans visquin millor, no pas per entrar en temps d'inestabilitat». I sempre llançava una recomanació —una mena de testament— respecte de la vella Europa recelosa sempre del naixement de nous estats: «El més important és fer-hi amics. Europa és democràtica i accepta sempre les decisions preses democràticament».

Salvador Garcia-Arbós
és periodista.

Sempre vinculat al partit dels socialistes, era profundament federalista, moderat en públic i vehement en privat